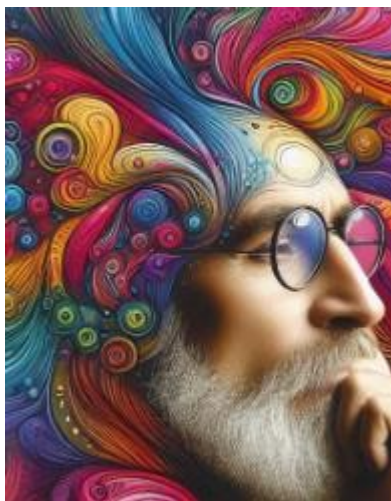

Alma

Časopis
SunKuWriter
červen 2025

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura
Filipe@FilipeMoura.com Hnutí
Sunkuwriter

#SunKuWriter

Prázdné noci,
duše se ozývá tichem,
prázdnota ve mně.

Myšlenky víří, vzduch
uvězněný bez místa,
dýchám, až se dusím.

Bez času, bez místa,
čekám ve stínu, existuji
bez světla, bez vzduchu.

Ve stínech zdání, maskován, jsem namalován a skutečně změněn. Bez vědomí
se ztrácím v hluboké mysli zvuku.

Rozbitý na kousky, myšlenky, které se vypařují jako mlha. Život plyne,
průhledný, bez posla... jen já, se sebou samým.

Stíny šeptají tajemství, studený
měsíc hřeje.

Slova tančí naprázdno, bez cíle, bez ozvěny. Volná písmena, bez cíle, jako
já: pero, které zapomnělo, jak psát sny.

Píšu, aniž bych četla, slova tančí v kouzlu potrhaného papíru. Světlo a stín
se proplétají, v inkoustu se skrývají tajemství.

Sny z inkoustu, blednoucí vzpomínky, šmouhy neklidných myšlenek.
Beztvaré čmáranice, stopy ztracené v tanci mysli.

Zachráněné
vzpomínky,
znovuzrozené v
přítomnosti, pohřbené v
budoucnosti.

Jsem zrcadlo bez obrazu, rozbité v duši, bez odrazu v čase. Když se vidím,
rozpadám se v odrazu: zjevení, které se rozplývá.

Dým tančí ve vzduchu,
myšlenky se otáčejí,
ozvěna šumí.

Básník nepíše, slzy se
stávají slovy, ticho mluví.

Duše, očím neviditelná, ale v srdci pocíťovaná. Šeptá
tajemství, která nikdo neslyší,
Neboť duše je možná jen ozvěnou toho, co jsme.

Po kolejích času běžím
pozpátku s úsměvem,
šílenství kvete.

Jsem to, co cítím, bez významu. Možná, že žádný smysl neexistuje, je to jen
zpátečka, únik do prázdnoty. V tichu jsou mým útočištěm slova, volná,
nеспoutaná.

Někdy jsem ztracený vesmír, noc bez hvězd, měsíc, který se skrývá. Utíkám
do tmy, kde mě nikdo nenajde, ale možná mě objeví.

Mé výkřiky nejsou mé vlastní, jsou to ozvěny hlasů, které tančí v mé
mysli. Proráží mě tichem, které nikdo neslyší, ale křičí tak hlasitě uvnitř
mě.

Čas víří, žádá
minulost ho netíží,
přítomnost se
vzdaluje.

Ať jsou slova větrem, bez křídel,
bez cíle,
jediná myšlenka ztracená v nekonečnu.

Můj stín mě osvětluje, světlo bez detailů, prchavý odraz. Někdy se zdá, že neexistuje, ale vždycky je tu, tančí ve slunečním světle.

Slova, která nenapišu, mě dusí,
nejsou čtena, ale tančí v mé mysli. Verše bez rýmu, v
mé hlavě, bez přemýšlení.

V tichu noci,
ozvěna v mysli tančí,
slova ožívají.

Svět je báseň, o které sníme, ale nepíšeme ji. Žiji ve vesmíru, kde psaní tančí
beze slov.

Ve vesmíru písmen tancují
slova, zamilovaná. Zrodí se
sonet.

Duše, která pláče, na
klavíru se ozývá
bolest, melodie a
láska.

Prázdnota se ozývá v mé hrudi,
postava, která tančí ve tmě, jsem
bezměsíčná noc.

V šeru duše světlo
ztratilo svůj klid. Jen
tvá vůdčí hvězda září v
melancholii.

Ticho křičí v davu, hlasy se
ozývají bez směru. Slova
noci, pravda ve tmě.

Slova jsou má kůže, písmena má krev. Papír je vesmír, v němž dýchám.
Bez psaní jsem prázdný, nejsem nic.

V soumraku jsem světlo, které tančí, šepot, který o b j í m á . Mezi šílenstvím a
tíhou existence píšu nekonečno.

Já jsem ten šílenec s perem,
kde fantazie tančí a uvolňuje se. Papír
pohlcuje, inkoust kape,
hořící slzy, které srdce nese.

Bez psaní jsem stínem v čase. Zastavuji se, stagnuji, kde slova umírají a ticho
mě tíží. Jen v písmenech dýchám.

Každé slovo je tep, každá věta
vzduch, který dýchám. Bez nich
se rozpadám do prázdna.

Pohledy, které mluví,
roky, které plynou,
pocity, které mě tíží.

Myšlenky, které lžou,
pronikají pohledem, v
němž někdy umírám.

V oceánu psaní, kde se kapky mění ve vesmíry, ztroskotávám na textech,
které zpívají písňě sirén. Hypnotizován se nořím do nekonečných veršů.

Moje cesta je loď bez přístavu, ztroskotání, které si vybírá moře. Plout
znamená žít, běžet světem světů znamená snít.

Připravuji inkoust jako někdo, kdo brousí duši. Moje krev, moje slova, válka,
kterou vedu v nekonečných větách. Nikdy nevyhrají, ale pokračuji dál.

V prázdnotě myšlenek se ztrácím,

v místě, které není mým útočištěm.
Za pomyslnou hranicí je ticho přítelem.

Ztracen v čase, nalezen v
prostoru, točím se, myšlenky
přicházejí a odcházejí.

Jsem vším, co cítím, ale vyprazdňuji se do volných slov, která tančí kolem
a čekají, až se z nich vytvoří věty... Smysl? Snad jen v chaosu.

V rozlehlosti prázdnoty, kde se ztrácí myšlenka, se ocitám zavěšená mezi
myšlenkami, které tančí v prostoru.

Srdce v tichu,
v uvězněném vzduchu,
bez dechu. Láska? Jen ve
větru.

Slova unikají, tančí v prázdnotě. Nejsou moje ani tvoje, patří větru. V rytmu
kadence se ztrácím ve slovech, která se rozplývají ve vzduchu.

Jsem svobodný, ale spoutaný
svobodou, nesu osud spoutanosti,
své vlastní neštěstí, svůj osud.

Inkoust z žil,
na prázdném papíře tančí,
rodí se umění.

Myšlenky, které plynou jako moře, slova, která tančí mezi jednoduchým a
složitým. Fráze bez rozumu, ale s duší.

Slova tančí v chaosu, srážejí se a utíkají, než je stihnu zachytit. Žádám je o
křídla, ale nechávají mi jen ticho.

V umění jsem tě chtěl
milovat, letěl jsem
vzdáleným nebem, a
nakonec jsi tu byla ty.

Letěl jsem nad propastí duše, objímajíc šílenství pádu. Když jsem spadl, už jsem se nikdy nezvedl. Jen ozvěna nárazu a závrať mi dělaly společnost.

Osamělosti, natáhni ke mně ruku. Jsi bratr, kterého spojení rozdělilo, ale v duši vždy zůstal.

Znamení na duši,
zraňují, zasahují
bytosť. Noc osvětluje.

V tvém pohledu moře lásky. Vyskočil jsem z lodi, potopil se, jen abych tě viděl. Plaval jsem, plaval a nemohl tě najít.

Skvrny od inkoustu, slova tančí v chaosu. Ticho se ozývá, kousky mě se rozplývají.

Jsem hlasem ticha,
výkřikem, který se ozývá
psaním, odcizeným
hlukem.

Ukradl jsem slovu, co duše skrývala. Zbavil jsem ho významu, strhl z něj tíhu. Když jsem hledal její bolest, prchala jako stín na slunci.

Vytrhl jsem slova,
obnaženou kůži, pocit se
mi vylil z duše.

Myšlení je kladivo, které zasahuje duši. Necháávám ho plynout, ale předtím a potom mě tíží. Pocity? Jsou to jen... pocity.

Myšlenky se rozptýlí,
mraky přejdou modrou
oblohu, potkám svého
Boha.

Jsem jen dirigent, inkoust je duše, která se vylévá na papír. Nejsem si jistá, jestli jsou v psaní nějaké povinnosti, ale já se jimi řídím, protože psaní je dýchání.

Slova létají vzduchem, tančí s hvězdami, plim! Měsíční světlo osvětluje lásku. Jen být, pozorovat, psát... a ticho se děje.

Básníková duše, bolest, která pálí,
probouzí se v životě, úporná agonie.
Spoutání odpadá, dýchá volně,
neprožitá dušení, poezie, která inspiruje.

Myšlenkové proudy, osamocené ve svém toku, mě vedou do prázdnoty jediné
myšlenky. Osamělejší než samo ticho.

Prázdnost ve mně, plně mne. Nádech, výdech. Cyklus tančí, hrud' zpívá, ticho
křičí.

Pero tančí po papíře, stoupá a klesá, vytváří škrábance, které ožívají. Prchavé
okamžiky bytí a cítění, v nichž je zdůrazněno to, co se děje.

Držím pero jako někdo, kdo třímá meč, připravený protrhnout ticho. V
nečinnosti okamžiku si zapálím cigaretu a připravím se na další tah na
prázdné stránce.

Každé slovo, které napíšu, v sobě nese zuřivost v mé hrudi. Příběhy
uvězněné v mé duši, které ani papír nedokáže osvobodit.

Pero tančí, inkoust teče,
nenávisť a láska, jed na rány.
Vítá nebo odstrkuje, bez konce.

Básníci mají vždycky
pravdu, v lásce jsou čistý
cit. Rozum? Jen v srdci.

Dnes se opírám o slova,
vytvářím ticho, které ukolébává,

usínám v útulnosti fráze.

Na křižovatce života, kde se loučí čas, nacházíme nesmírnou prázdnotu.
Vzdát se není slabost, je to umění plynout s vesmírem.

Touha je ztracená loď, plující po moři
nemožného. Slepě následuji vítr
touhy.

Po kolejích oblohy,
sjednocení v samotě,
jdou. Srdce marně.

Na cestě za tajemstvím se odhaluje nepřítomnost tajemství, prostá a složitá
jako západ slunce tančící na obzoru.

Slova jsou ozvěnou ticha, které ústa
tají, ale srdce křičí do větru.

V závratí strachu sláva
skrytá v tichu, plamen bez
ohně.

Unavené pero,
zanechává na papíře slzy,
inkoust, který umlčuje.

V prázdnotě duše, v
tichu davu, sám a ne
sám.

Jen slova znají tíhu ticha. Psal jsem pro tebe, ale nakonec jsem psal pro
samotu, která ve mně zůstala.

Nosím slova, lehké
verše na dechu,

poezie letí.

Ve slovech odkrývám tajemství, jež duše zamlčuje a srdce uchovává. V

oceánu slz,
do slov se nořím, v hlubinách
se nacházím.

V duši píšu verše,
samotu, která mě
ukolébává, společnost,
která nechce zmlknout.

Když jsem se zastavil, promluvílo ticho.
Pero v ruce, prázdnota na papíře.
Slova utekla, zůstalo to podstatné.

Běžím časem, slova tančí, psaná bez zastavení. Čas utíká, ale já píšu,
abych ho zachytil.

Mezi mraky alchymie psaní žiješ a cítíš. Teprve pak, s perem v ruce, se stane
kouzlo.

Mezi prázdnotou a zvukem se ztrácím ve slovech, která mě nacházejí.
Ach, jak sladká je ozvěna napsaného.

V psaní se ztrácím,
v duši se konečně nacházím,
slova cítím.

V nepřítomnosti slov mě
objímá tma.
Síla slov, světlo, které prochází.

Cítit a nevidět,
Dívat se na skryté
tajemství, na věci
zkreslené.

V křivkách života osud si hraje. Oči se kříží, slova se střetávají. Mezi okamžikem a nekonečnem jsme náhodami sebe sama.

V chladném tichu,
duše pláče ve verších,
srdce v pasti.

Slova v řetězech, a přesto létají. Napsaná pro ty, kdo čtou, osvobozují srdce.

V dechu větru pohledy
zastavují čas, věčný
okamžik.

Čas je paradox: žiješ a umíráš v něm. Okamžik je však to, co nám uniká.

Psaní je žití bez přežívání,
pohádkový let v existenci.
Skrývá se v čase, nachází
se ve slovech.

Láska je plamen,
který hřeje a zároveň spaluje.
Bolest zůstává v duši.

Oslepen slovy vidím svět. Zapisuji je,
ztrácím se v jejich hlubinách. Jasnost
opájí, hluboké ticho.

Uzavřený v
přítomnosti, psaní
vypuštěné do vzduchu,
klid pulzující.

Jak zachytit smutek slovy? Nelze ho napsat, lze ho cítit. Skrývá se v již
prožité bolesti a úzkosti.

V moři života,
obrovské modři naděje,
se smutek ředí.

Slova čekají, tichá, ani smutná,
ani mrtvá, žijí, když se jich
dotkneme.

Pocity ve slovech, vesmír v jediném okamžiku.

Slova jsou jako semínka v srdci, časem vyklíčí. Hledáme to pravé, ale ten okamžik je pomíjivý. Nakonec vždy zůstane ticho, které vykřičí to, co zůstalo nevyřčeno.

Ozývají se hlasy z nekonečna, výkřiky, které probouzejí. Realita šeptá, slyšíte ji?

Pocity jsou slova, stopy
zanechané v čase, zaznamenané
životy.

V tichu slov je necítí ti, kdo je
nechtou. Ale my v nich
cestujeme.

Mezi mlhou,
noc a touha tančí, v
dálce medituji.

Cítit znamená žít,
smysly se orientují,
duše vibruje.

Jsem sám,
ozvěna mého bytí sama,
ticho křičí.

Ve středu své bytosti,
hořké a vzácné,
vznáším se, můj duch
se potápí.

V tichu bytí se vznáší
osamělé poslání, ozvěna v
prázdnostě.

Hvězdy tančí,
mrak, který rychle pomíjí, vše
je pomíjivé.

Tady jsem, zapletený do bytí, prostě jsem. V

temnotě nacházím jasnost,
čím více stínu, tím více střízlivosti.
Duše tančí v tichu.

Dívám se na sebe, píšu.
Čárka a tečka, stavím,
ničím, na propasti se
znovu rodím.
Mé volání je znovu stavět

Jsem to já, jen já, bez já, které je všemi já, co nejsou já. Mezi vším a ničím,
jsem mihající se vítr.

Dívám se na obzor a říkám si... jsi tady. Je to pravda, jsi tady. V tichu
svítání, v jistotě tvého bytí.

Jsem a myslím, zapomněl jsem... ale možná je zapominání jen
připomínkou, že ne všechno je třeba si pamatovat.

Těžké myšlenky,
jako vyložený mrak, duše
pláče.

Cítit tě je jako tančit s větrem, bez doteku, ale s vířením mé duše.

Utíkám, utíkám, ztrácím se. Chci jen běžet, letět bez cíle. Svoboda tančí v
mých stopách.

Psaní vibruje,
písmena létají v
nesmírném, tanci říkání.

Kolikrát srdce klopýtne, a přesto trvá na tanci? Přemýšlení, podivný čin,
být cizí myšlení,
Nebo jen přemýšlení o bytí?

Podivné je to, co nás
obklopuje, neviditelné, ale tak
jasné, podivnost, která nás
objímá.

Být poroučen bez vůle, srdce v
uzlech, duše mlčí. Svoboda, kde jsi
držena?

Věčný život, žít a
udržet. Nikdy
prázdný,
stále nosíme svou duši, plnou
vzpomínek.

Míchám myšlenky,
ředím, odděluji,
znovu vytvářím
světy.

V umění tvořit je každý den nové čisté plátno. Tvořit, znovu tvořit a znovu
t v o ř i t ... to je nekonečný tanec představivosti!

Tvoření je prázdnota plná světů,

kde nicota tančí s nepřítomností a
představivost je ozvěnou ticha.

Melancholický osud,
břemeno nesené časem, dech
bez úlevy.

Iluze je štětcem života, pravda je plátnem. Čím více malujeme, tím více cest
se vynořuje.

Pohlcen myšlenkami,
rozdrcen, roztrhán, znovu se
rodím posílen.

Myšlenky tančí, pohledy
uvězněné v čase, věčná
paměť.

Ztracen v prostoru, kde
prostor je nesmírný, ale
mně chybí půda.

Nepřítomný, bloudím.
Hledám se v
prázdnosti, ztrácím se
v ozvěně.

Bloudím mezi slovy jako někdo, kdo tančí s větrem. Opřu se o to pravé a
jedním dechem se nechám unášet.

Mezi představami a skutečnými představami je let. Let s plným pocitem
letu je umění, které nás povznáší.

Ta tekutina, která tuhne a rozlévá se, aniž by vytryskla... tajemství, které
protéká duší.

Rodit se a znovu se rodit v každém
okamžiku, čas nám uniká, ale my
jdeme dál.

Bloudím ve vánku, pulzujícím životem.

Radost a nespokojenost, i
když spokojená, marná. Žít,
rozporuplnost.

Duše tančí, stín objímá, lehkost
a tíha v plné milosti. Bytí, které
je sluncem, bytí, které pomíjí.

Vánek, který tančí,
neklidná mysl se setkává,
světlo, které postupuje.

Světlo, které září,
bytost, která se zjevuje,
věčná. Odraz duše.

Slova se točí, myšlenka tančí. Inverzní myšlení je také verš.

Slova tančí,
ve verši, který okouzluje,
magie se vznáší.

Ve vzduchu se vznáší smutek,
křídla svobody jdou,
vracejí se v srdci.